

Csatáné Bartha Irénke

Mosolya óra parázslík

A februári dermesztő hidegben
előbb csak résre nyitja szép szemét,
majd mosolya a óra parázslík,

tünetényes remény, hirdeti, hogy a lélek
zord viharokban is megél,
áttörve fagyos göröngyön is remél.

Hiszi a holt mezőkbe lelket
lehelő gyönyörű tavaszok jöttét,
hiszi a melengető nap ölelését,

patakok csengő- bongó zenéjét,
fényteli rügyek életigenlését,
a Szent György- napok báránybégetését,

a gólyák, a fecskék hazaérkezését,
és elhiszi annyi gyötrelem után még
szerelmes szívek fészekrakó ölelkezését.

Húsvétváró idők

Madarak hűsége visszajár,
röptükkel méred idődet,
jobban semmi se fáj,
mint a megfeszített Krisztus
útszélén rozsdálló keresztje.

Bordái között átfúj a szél,
csupa kérdőjel üreges szemén,
ahogy karját tárja a bűnös világra,
közelebb hozza szívedhez Isten üzenetét.

Ó, húsvétváró idők,
kegyelemteljes percek,
galambok, ibolyák, aranyesők,
hirdessétek, hitessétek el.

Lészen második eljövétel:
„És megméretik az embernek fia,
minden cselekedetnek léssen „jutalma.”

Lészen második eljövétel:
„És megméretik az embernek fia,
minden cselekedetnek léssen „jutalma.”

A kedves közeleg

Virágként bomlik ki a reggel,
madarak fuvolája zeng,
a dombok nászt ünnepelnek,
bodzaszökőkutak omlanak a völgyre.

A fák, csupa virágölelés,
a tavasz szíve hangosabban lüktet,
és fölezüstlik a kerti csend,
ha kedvesem mosolyogva közeleg.

Harangszó

Harangszó tompa kongással dobban a csendbe,
halk imáddal verődik szívemhez,
könnyű dallam, mint suhanó esti árnyék,
őriz, hogy emlékedhez visszatálálnék.

Esti csendben

Sűrű homály száll a völgy ölére,
szalad a patak, álmodik a csendben,

füzek közt kanyarog lassan,
a sápadt hold lesi fellegeken át,

ballag az égen ezüst fehérben,
fejünkre szórja párás sugarát.

Saitos Lajos

A csönd hangjai

Engedjék meg hogy ne beszéljek a csöndről
mondta a költő szerzői estjén s letett az asztalra
egy köteg kéziratpapírt üresen majd hosszasan
hallgatott közel egy órán át nézte egymást
„egyiket a másik” (Bella István) költő és
közönsége s csöppet se kínos csöndet végül
a szerző szakította félbe megköszönve a
hallgatóság közreműködését ebben az interaktív
játékban s búcsúzóul csak annyit mondott
hogy legközelebb még elmélyültebben felkészül
a csöndből s már-már hallani vélte hallójáratán-
kürtőjén át agyáig jutó disszonanciát s egy régi
verse jutott minderről eszébe: a csöndnél ami
csöndebb / az ajtódon csönget / s belepi szobádat...

... és porszemnek bizonyultál

Mintha Univerzumod
minden sivatagi homokja
egyszerre nyiszogna-nyeszegne
roszogna nyakcsigolyámban midőn
éppen hálát adok Néked
hogy nem feledkeztetsz meg
porszemnyi mivoltomról, Uram!
Talán emlékeztetnem se kellene
Téged, aki számon tartasz
mindent és mindeneket –
benne mindenkit – hiszen
nevemen is szólíthatsz akár...
Ám addig is csak Igéid
hallom vissza – echózni
dohártyám sűrűjében: megmérettetél
és porszemnek bizonyultál...!

Kozmológia

Egy tojásban lakom
 tojásdad házamon
 se ajtóm se ablakom
 falnak támasztom
 hátam s homlokom
 érzem a mézskristály
 hűvösét – hagyom
 meg vagyok átkozva/áldva
 búval vigalommal*
 lélekig izzó lommal
 meg – mitológiai sorssal/sorokkal
 s tojásdad házam
 házon kívüli hatalommal
 verekszik vadgalamb a lombbal**
 hátamon a házam
 házamban lakásom
 fikarcnyi igazammal
 s míg ülök és várakozom
 kikezdhethetlen nyugalommal
 pegazust varázsolok istállónyi
 alommal s világokat –
 amikor akarom***.

(*József Attila, ** Kiss Benedek
 és ***Kormos István áthallásokkal.)

Nyitott könyv

Életed egy nyitott könyv
 mely tábláját Isten csukja be
 mielőtt még egyszer átpergeti
 öreg-öreg ujjával a lapokat
 s megítél: a polcra tegyen-e
 vagy egy antikváriusi pinceládába
 ámbár még az is megeshet
 hogy bezúzat a jókkal és
 kevésbé jókkal egyetemben –
 újrahasznosítás céljából.

Barna T. Attila

Nyitott ablaknál

Lent
haldokló darázs
zúg zúg a város
Most
rátapos
az ősz
egy roppanás –
csend

Jégsziszegés

a szürkület
kígyó jön jön az örület
Boncasztalon fekszik a táj
lila halott
Fölötte áll
fehér
köpenyben a tél
fagy-szikével belemetsz
és felvihog

Február

Szaladsz,
kibomlott sálad,
úszik utánad
az utca,
rügyek pattanó szeme fénylik,
gyermekkorod hallgatag barátján,
a Dunán
jégtáblák züllött hada
sodródik tétován,
a túlsó parton a hegyek
kék rongyai lengenek,
ködöt széthordó sirályok röpte szédít.

Öled

Irénnek

Öled mennyboltozatán
elgyötört csillag az arcom

Folyód vagyok

Irénnek

Folyód vagyok
beléd ömlök
most!
sikoltó tengerem

Emlék nagyapámról

Felnyitja a zsongó
kaptár fedelét
fölé hajol.
Szája sarkából
cigaretta lóg
keserű füstje száll
a kerten
áradó
bódító
virágillattal
keverten.
Homloka köré
méhzümmögésből szó
glóriát a nyár.